

Prelestna leta

Študij je nadaljeval na Pedagoški akademiji v Mariboru. Diplomiral je iz angleškega jezika in slovenščine. Nato je poučeval na osnovnih šolah v okolici Maribora, nazadnje sedem let na Sladkem Vrhu. Novembra 1963 se je poročil s svojo mladostno ljubeznijo, Milko. Naslednje leto se jima je pridružila hči Mojca. Od leta 1971 je opravljal delo dramaturga v Slovenskem narodnem gledališču v Mariboru. Nekaj let je bil umetniški vodja Mestnega gledališča ljubljanskega, dve leti pa SNG Drame. Februarja 1990 sta zakonca Partljič dobila vnukinjo Urško. Od tega leta pa vse do upokojitve leta 2004 je bil poslanec Državnega zbora Republike Slovenije. Čeprav je deloval kot politik, je v srcu ostal predvsem pisatelj. Prostodušno je priznal: »Moja duša in moje srce nista za mikrofonom, ampak za pisalnim strojem.« Sedaj živi v Mariboru, ki je zanj edinstveno mesto.

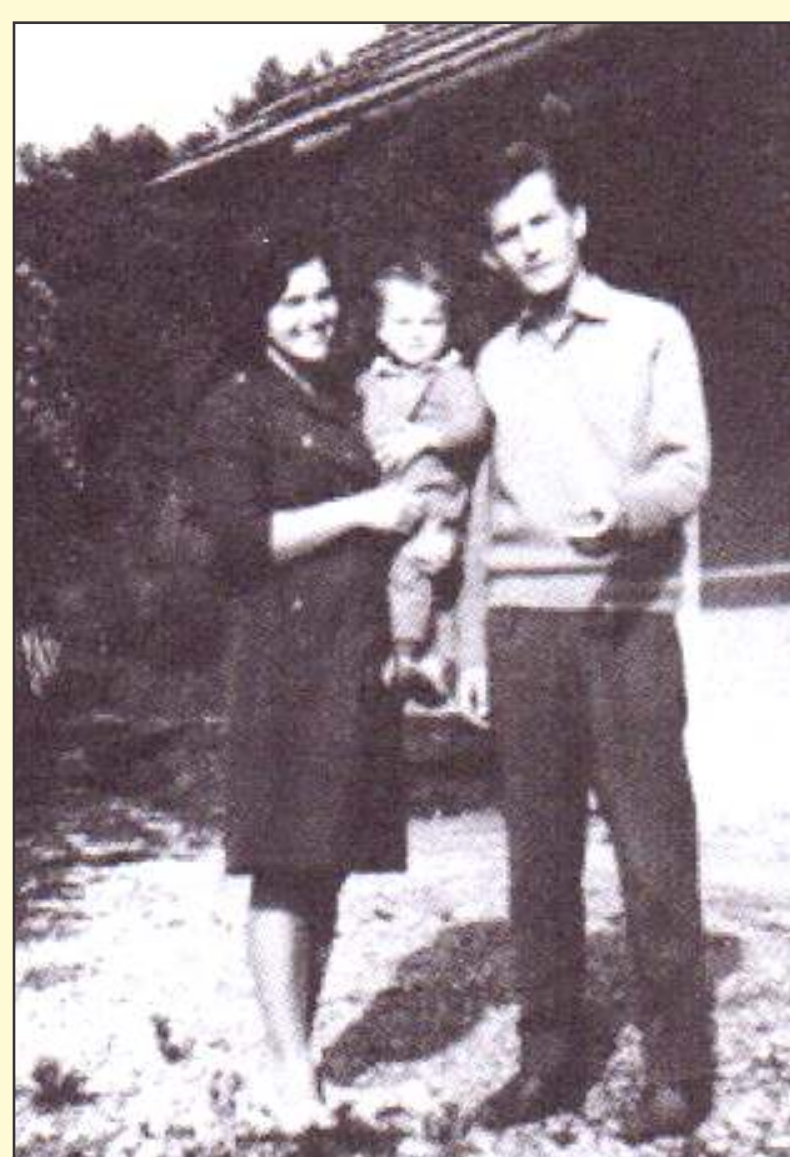
Tone Partljič v JLA (kleči)

Milka in Tone po poroki leta 1963 v Vuzenici

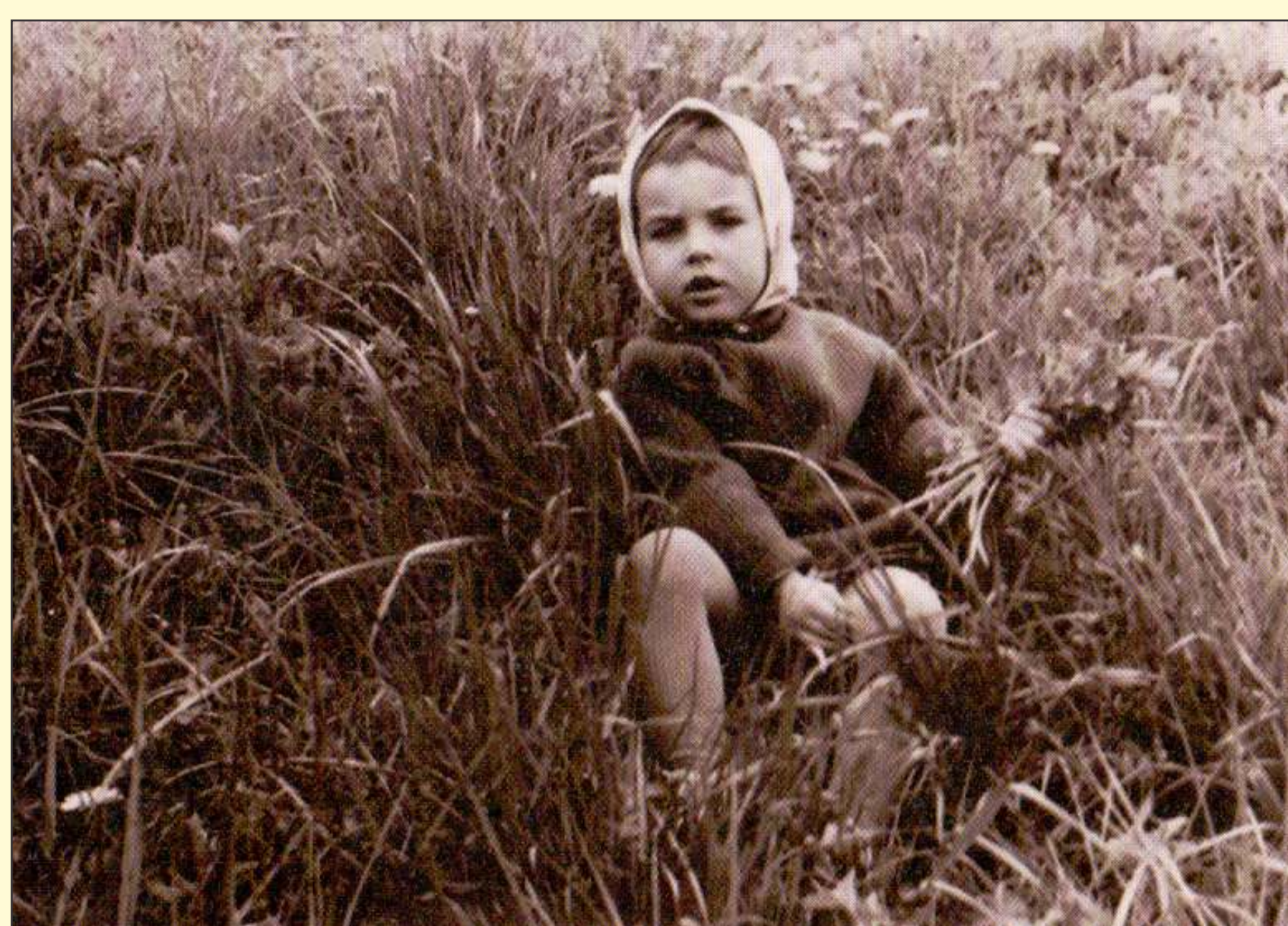
Študentska družinica: Milka, Mojca, Tone

Zakonca Milka in Tone Partljič s hčerko Mojco

Kako bo na gostiji? S kom se bom pogovarjal? Naj se menim z njenimi, o čem se lahko pogovarjam z njenimi, zaboga o čem, o brejih kravah. Kako mi bo sredi tujih ljudi, ata se kuja, kdo ve, če bo šel zraven, mama bo vsa nesrečna, sosedje bojo govorili nesmisle. Veš, če ene povabimo, moramo tudi druge, da se ne zamerimo, kakih dvajset ljudi bo, nič več. Saj nisi hud ljubi, ne?

Ko bi vsaj fantje prišli, pa jim nisem niti pisal, no, Dragu sem povedal; da bi prišla Bojan in Pavle in morda Rudi, da bi prišli, potem bi pa pili in se pogovarjali. Bojan bi prišel gotovo na dan s kako nemogočo idejo, včasih je, sulc presneti, trdil, da bi morali podreti kar vse tovarne, ker so nas odtujile naravi, trdil je, da bi morali uničiti civilizacijo in začeti povsem iznova ... Kje so časi, ko smo se prepirali po ulicah, ko smo se šli umetnike. Na podstrežje grem poiskati tisti roman, tisti osnutek, pogledal bom, kako drugače smo takrat mislili in primerjal bom s tem, kar čutim danes, seveda, če je tam dovolj verno zapisano. (Jalovost. Poroka)

Hči Mojca nabira rože

Milka je po porodniški začela delati v Vuzenici in pridno delati izpite, ki jih je izpustila zaradi materinstva; jaz in Mojca pa sva živela tokrat pri moji mami, ki je znova skrbela za otročka - najino Mojco. Ob njej je najina mala spregovorila in shodila. Milka pa je ob sobotah zvečer prihajala v Pesnico k hčerkici in možu, ki je večino časa dirjal okoli po opravkih. Nikoli ni rekla žal besede, a danes vem, da sem bil zelo neodgovoren oče in mož, preveč zaposlen s seboj, svojimi literarnimi načrti in svojim zorenjem iz fanta v moža z občutkom odgovornosti. (Hvala vam, bogovi, za te blodnje)

Tone Partljič s kolegi učitelji na Sladkem vrhu (Tone je drugi z leve v zadnji vrsti)

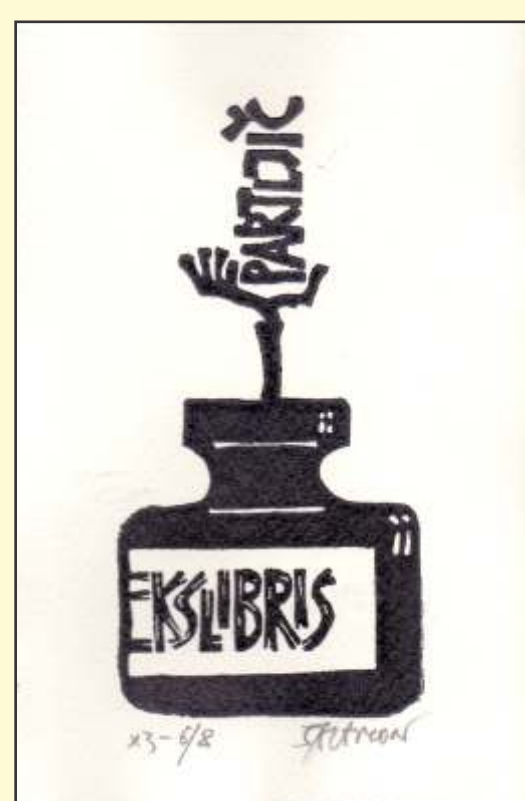
Maribor je moj dom. Da pa bi si na račun izjav, da je vsega kriva Ljubljana, kar nekateri radi počno, pridobival glasove, pa je bolno. Klinc gleda državljana, ki sovraži svojo prestolnico, pravim. Sam se najprej počutim Slovenec, potem pa Mariborčan. V Hemingwayevem romanu Komu zvoni je v motu zapisano: Noben človek ni Otok, je del celine. Vsak je del zemlje. Če grudo od rta odrta morje, je manj cele Evrope. Če umre en človek, je manj tudi mene, ki sem del človeštva. Zato ne sprašuj, komu zvoni. Zmeraj zvoni vsem nam! (Intervju; Mladina)

Brat Franci s sinom Matjažem, ata, mama, sestra Jožica in Tone pred domačo hišo

Tone Partljič z mamo Marijo in očetom Francem

Partljičeve ženske: žena Milka, hči Mojca in vnukinja Urška

Anka mi je ponoči še povedala, da lahko grem že zjutraj pogledat deklico, ki da jo ima Mojca ob sebi. Ob osmih sem imel že sestanke na kulturni skupnosti, zato sem se že zelo zgodaj odpravil od doma. Sedem v avto na Igriški, zapeljem mimo Drame na Titovo, kjer se lahko zavije desno, levo pa ne, ker sta tam, seveda, dve črti; ko ni nobenega avta, zapeljem prek črt in na levo. Sem gledal, ali je kak pešec, kolesar, avto, ne pa tudi, ali je kak miličnik na oni strani; pa mi že eden maha z loparjem tik pred avtomobilsko šipo!

»Dokumente, prosim!«

»Ja, vem, tovariš miličnik, nikoli ne delam tega, ampak Mojca je rodila, sinoči, ampak lahko otroka vidim že ob pol osmih, ob osmih že imam sestanke na kulturni skupnosti. Koliko plačam, ni važno, samo hitro, prosim ...«

Me gleda z dokumenti v roki in reče:

»Pa vi ste nor!«

»Seveda. Ampak Mojca je rodila!«

(Hvala vam, bogovi, za te blodnje)

Vnukinja Urška Taufer

»Dedek mi je dal ogromno veselje do branja, dal mi je to, kar bi mi morala dati šola. On je znal. S svojo ljubeznijo.« (Urška Taufer o dedku Tonetu Partljiču)